

Despărțirea de lume

Despărțirea de lume

„Isus Hristos, Domnul meu, pentru care am pierdut toate lucrurile și le socotesc ca un gunoi!” (Filipeni 3.8)

Un creștin ceresc socotește ca o rușine orice semn al lumii care ar fi asupra lui.

Omul ceresc care poate să spună: „Am murit împreună cu Hristos” este singurul care se eliberează de tot ce aparține Egiptului. Principiul mondenității este dezrădăcinat din inima aceluia care, mort și înviat împreună cu Domnul Isus Hristos, trăiește o viață cerească. Asocierea cu lumea ne împiedică să învingem lumea.

Chemată la slavă, credința părăsește în mod ho-tărât Egiptul; nu acolo Și-a așezat Dumnezeu slava. A fi în largul tău în lume înseamnă a nu fi în largul tău în cer.

Mă tem că sfinții nu se ostenesc cu despărțirea lor de această lume vinovată înaintea lui Dumnezeu prin stăruința ei în rău și îndepărtarea de El.

Cu un Mîntuitor lepădat trebuie să mergem, întregul sistem al acestei lumi este o piatră de poticnire întrebuințată de Vrajmaș pentru a abate inimile de la Dumnezeu; fie că este vorba de îmbrăcăminte, de falsele aparențe, de lingușiri, tot ceea ce ne așază în poziția omului bogat (din capitolul 16 al Evangheliei după Luca) este o cursă. Cerul este deschis pentru a primi un Hristos lepădat: să ne amintim mereu acest fapt.

Samson era un nazireu, pus deoparte pentru Dumnezeu, sfințit pentru Domnul; ca semn de punere deoparte, părul său nu trebuia să fie tăiat. Atîta timp cît porunca și hotărîrea divină au fost ținute, puterea i-a rămas întreagă. Putea să pară că nu este vreo legătură între părul lung, netăiat, și o putere de neînvins, dar Dumnezeu era prezent; și un Dumnezeu de care ascultăm și pe care îl cinstim este pentru noi un Dumnezeu al puterii.

Planul lui Dumnezeu este să ne lege de cer. Trebuie ori să aveți cerul fără lume, ori lumea fără cer. Cel care a pregătit Cetatea nu poate să dorească pentru noi alt lucru între acestea două.

Este o foarte mare diferență între a părăsi lumea și a fi părăsit de ea. Această ultimă situație pune la încercare toate aspectele importanței noastre per-sonale, ascunse mai adînc în sufletele noastre decît ne-am putea închipui.

Activitatea de care avem cea mai mare nevoie este aceea care are ca scop de a-L prezenta pe Domnul Isus Hristos sufletelor în așa fel încît să producem devotament pentru El, înlăturarea mondenității, o viață în care să se facă „un singur lucru”: căminul, îmbrăcăminte, tot felul nostru de a fi să arate că Domnul Hristos este totul pentru noi.

Îeșim din mijlocul oamenilor lumii, pentru a intra în legătură de fii și fiice cu Dumnezeul cel Atot-puternic (2 Corinteni 6.17-18); dacă nu facem așa, nu este posibil să ne bucurăm de această legătură. Dumnezeu ne vrea să fim în legătură cu El, ca fii și fiice ale Lui: această poziție față de El este necunoscută pentru ei.

Cu cîtă înțelepciune, Dumnezeu n-a ales „mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales” (1 Corinteni 1.26). Aceștia socotesc că este foarte greu să-și supună toate avantajele lor acelorale ale lui Dumnezeu. Dacă o adunare este formată din frați bogați, se poate întîmpla doar unul din aceste două lucruri: fie ei vor deveni practic săraci și fără pretenții, fie vor deveni lumești.

O inimă împărțită este o nenorocire pentru un creștin. Cînd inima este plină de Domnul Hristos, în ea nu mai are loc nici o dorință după slava lumii. Dacă Domnul Hristos locuiește în inima voastră prin credință, nu vă veți pune întrebarea așa de des: „Ce rău este în aceasta sau în aceea?” Vă veți întreba mai degrabă: „Fac aceasta pentru Domnul Hristos? Poate El să mă aprobe?”